

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA
Sala Civil i Penal

R. cassació núm. 170/2010

SENTÈNCIA núm. 17

President:

Il·lm. Sr. José Francisco Valls Gombau

Magistrats:

Il·lm. Sr. Enric Anglada i Fors

Il·lma. Sra. Mª Eugènia Alegret Burgués

Barcelona, 31 de març de 2011

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, integrada pels magistrats que s'expressen més amunt, ha vist el recurs de cassació núm. 170/2010, contra la Sentència dictada en grau d'apel·lació per la Secció 14a de l'Audiència Provincial de Barcelona en el rotllo d'apel·lació núm. 706/09, com a conseqüència de les actuacions de judici ordinari núm. 927/08, seguides davant el Jutjat de 1a Instància núm. 1 de Barcelona. L'entitat ROCADOT PRINCIPAL, SL, ha interposat aquest recurs representada per la procuradora Sra. Anna Camps Herreros i defensada pel lletrat Sr. José Amadeo Mor

Lorente. La part contra la qual es recorre és la Sra. M. SOLEDAT M. G., com a hereva de la Sra. Gracia G.O., representada pel procurador Sr. Jaime Lluch Roca i defensada pel lletrat Sr. José María Solano Sesé.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. El procurador dels tribunals Sr. Jaume Lluch Roca va actuar en representació de la Sra. Gracia G.O. i va formular demanda de judici ordinari núm. 927/08 en el Jutjat de Primera Instància núm. 1 de Barcelona. Un cop seguida la tramitació legal, el Jutjat va dictar sentència amb data 14 d'abril de 2009, la part dispositiva de la qual diu el següent:

“Estimar la demanda interposada per la Sra. Gracia G.O. contra Rocardot Principal, SL, i

1r. Declarar procedent la rescissió del contracte de compravenda atorgat mitjançant escriptura pública autoritzada pel notari de Barcelona Sr. Salvador Carballo Casado, en data 26 d'agost de 2004, per la Sra. Gràcia G.O., com a part venedora, i Rocardot Principal, SL, com a part compradora, de la següent finca:

Urbana. Entitat núm. *****, porta **** de la **** planta de la casa número ***** del carrer *****, de *****.

Extensió, cent trenta vuit metres seixanta un decímetres quadrats. Llindars: Front, Sud, façana principal sobre el carrer *****; dreta, entrant, Est, façana lateral sobre la casa número **** del mateix carrer; esquerra, Oest, porta primera de la mateixa planta; fons, Nord, façana posterior sobre la

finca ***** núm. *****". Inscrita al Registre de la Propietat núm. **** de *****, tom *****, foli ****, finca núm. ****.

2n. Fixar el termini de trenta dies per tal de que la compradora pugui evitar la rescissió, mitjançant el pagament a la venedora, o la consignació al compte del Jutjat, de la quantitat de 428.040,30 euros, amb els interessos legals des del 26 d'agost de 2004. Transcorregut el termini dit sense que la demandada hagi evitat la rescissió amb el pagament o la consignació de la quantitat dita, la condemno a tornar a la venedora la finca en les condicions en que li va ser entregada i lliure de càrregues posteriors a la compravenda, rebent d'aquesta el preu pagat de 300.506 euros, amb els interessos legals des del 26 d'agost de 2004, i dispenso per aquest cas que no sigui evitada la rescissió, la cancel·lació de l'assentament de domini en el Registre de la Propietat a que hagi donat lloc a la compravenda rescindida.

3r.- Imposar a la part demandada les costes del judici".

Segon. Contra aquesta Sentència, la part demandada va interposar un recurs d'apel·lació, que es va admetre i es va substanciar a la Secció 14a de l'Audiència Provincial de Barcelona, la qual va dictar Sentència en data 27 d'abril de 2010, amb la part dispositiva següent:

"1. Desestimamos el recurso de apelación.

2. Imponemos las costas del recurso al apelante"

Tercer. Contra aquesta Sentència, la procuradora Sra. Anna Camps Herreros, en representació de Rocardot Principal, SL, va interposar un recurs de cassació que, per mitjà d'una interlocutòria d'aquesta Sala, de data 25 d'octubre de 2010, es va admetre a tràmit i es va

traslladar a la part contra la qual es recorre i que s'ha personat perquè formalitzés la seva oposició per escrit dins el termini de vint dies.

Quart. Per mitjà d'una provisió de data 16 de desembre de 2010 es va tenir per formulada l'oposició al recurs de cassació i, d'acord amb l'article 485 de la Llei d'enjudiciament civil, es va assenyalar dia i hora per a la votació i decisió, que ha tingut lloc el 13 de gener de 2011.

Ha estat ponent l'Il·lm. Sr. José Francisco Valls Gombau.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER. Acció de rescissió per lesió. Naturalesa civil o mercantil de la venda

1. En el primer motiu del recurs de cassació interposat es denuncia la interpretació errònia dels articles 344 i 325 del Codi de comerç (d'ara endavant, CCom), en relació amb l'article 321 de la Compilació del dret civil de Catalunya (d'ara endavant CDCC), dels quals s'infereix la irrevocabilitat de les compravendes mercantils, i això perquè, segons el recurrent, la resolució objecte de recurs incorre en una qualificació errònia de la naturalesa jurídica de la compravenda de l'immoble de què tracten les actuacions.

2. Aquesta Sala Civil del TSJC s'ha pronunciat, fins ara, en vuit ocasions sobre la qüestió plantejada, en les sentències del TSJC 5/1990, de 7 de juny; 9/1990, de 4 de juliol; 32/1995, de 20 de novembre; 35/2004, de 22 de novembre; 37/2005, de 10 d'octubre; 27/2007, de 10 de setembre; 46/2008, de 30 de desembre, i 28/2010, de 22 de juliol.

La Sentència del TSJC 27/2007, de 10 de setembre, va aplicar per primera vegada la doctrina segons la qual en el cas de compravendes mercantils no és aplicable la rescissió per lesió, en virtut del que disposa l'article 344 del CCom, que estableix que no es rescindiran les vendes mercantils per causa de lesió, tant si es considera aplicable la norma indicada de forma directa com analògica. Noteu que en el supòsit esmentat el contracte de compravenda havia estat subscrit entre comerciants dedicats al negoci immobiliari i l'operació s'emmarcava dins de l'objecte de tràfic empresarial de les dues societats, per la qual cosa " ... *Tal operació, en la mesura en què forma part de la sèrie orgànica d'actes propis del tràfic de les empreses immobiliàries litigants (compravenda de béns immobles per revendre'ls en la mateixa forma o degudament urbanitzats i parcel·lats) ha de reputar-se com de contracte mercantil...*".

De totes maneres, tant en les altres sentències esmentades com en la STSJC 46/2008, de 30 de desembre, la qüestió es resol qualificant la compravenda objecte de litigi com de civil. En aquest últim supòsit, la part actora, i en aquell moment venedora, era una persona física no comerciant i la compradora es dedicava a la intermediació immobiliària, però no va quedar acreditat que comprés la finca amb intenció de revendre-la a un tercer i enriquir-se amb el preu obtingut en la revenda; és transcendent, segons s'estableix en la resolució esmentada, a l'efecte de la qualificació de la venda com a civil o mercantil, la condició personal del venedor, més que la del comprador. Per tant, si la venda s'instrumentalitza com una operació de refinançament, atesa la precària situació econòmica de la demandant, mitjançant dos contractes independents, amb la mateixa data, un de compravenda d'habitatge i un altre d'arrendament amb opció de compra a favor de

la venedora, no es donen els requisits imprescindibles per considerar-la com a mercantil.

Com a resum de la jurisprudència d'aquest TSJC en el tema debatut, cal declarar que la qualificació com a mercantil de la compravenda, a l'efecte de la rescissió per lesió, s'ha de fer en aquells supòsits en què l'objecte del tràfic del venedor sigui la promoció de béns d'aquella naturalesa i l'operació s'inscrigui en la sèrie orgànica d'actes propis de l'empresa, i el comprador tingui el mateix ànim especulatiu, sense deixar de ressaltar que l'ànim especulatiu és indubtablement un element que hem de tenir en compte, però no l'únic, ja que com va declarar la STSJC 35/2004, de 22 de novembre " ... *Per determinar la naturalesa civil o mercantil d'un contracte de compravenda i, per tant, per fer-ne la seva qualificació, s'ha d'estar fonamentalment al contingut dels seus pactes o estipulacions, i si d'ells en resulten elements qualificables uns de caràcter civil i altres d'índole mercantil, caldrà veure quins són els prevalents per tal de qualificar la compravenda global com a civil o com a mercantil...*"

3. Per tant, en el cas examinat, hem de considerar que la compravenda s'ha de qualificar de civil i queda subjecta a l'acció de rescissió per lesió en atenció a les circumstàncies següents:

a) La condició de persona física no comerciant de la venedora. A aquest efecte, no podem oblidar que el concepte de compravenda mercantil en el CCcom, pel que fa a les coses mobles, sembla recaure essencialment en l'ànim especulatiu del comprador, i en la rescissió per lesió, en la CDCC, l'acció rescissòria només la pot sol·licitar el venedor.

b) No s'ha acreditat, en les actuacions, l'ànim de revendre de la compradora. Sobre això, destaquem l'atorgament simultani a la venda d'un arrendament sobre la finca objecte de transmissió a favor

de la venedora, per un termini de dotze mesos prorrogables fins a un màxim de cinc anys, la qual cosa determina que la immediatesa, com assenyala la contrapart, que es pressuposa en tot negoci de revenda, en aquest cas és inexistent, i tampoc consta s'hagi produït, ja que la recurrent, ROCADOT, ni la va posar en venda en aquell moment ni consta que ho hagi fet posteriorment, sinó que l'ha mantingut en el seu patrimoni. A això s'ha d'afegir, com encertadament declara la Sentència objecte de recurs, la dada d'haver hipotecat posteriorment la finca per una quantitat de 840.648,70 euros, la qual cosa evidencia la falta d'intenció de revenda, ja que quedava subjecta a un arrendament per un termini màxim de cinc anys i una hipoteca de 840.648,70 euros, quan en la taxació l'entitat creditícia havia fixat un preu de 688.009 euros (f. 927).

S'ha de rebutjar el primer motiu del recurs.

SEGON. Caducitat de l'acció

1. El segon motiu del recurs considera infringit per interpretació errònia l'article 322 de la CDCC, en relació amb el que disposa l'article 1450 Codi civil (d'ara endavant CC), ja que la Sentència objecte de recurs no aprecia la perfecció prèvia de la compravenda que duta a terme mitjançant l'exercici d'un dret d'opció de compra amb anterioritat a l'atorgament de l'escriptura pública de compravenda, a l'efecte del còmput del termini legal de quatre anys.

Sobre això, hem de destacar que l'opció de compra es va atorgar el 2 de juliol de 2004 i l'escriptura pública de venda es va efectuar el 26 d'agost de 2004 (f. 93 i següents), i que la demanda es va presentar el 23 de juliol de 2008 (f. 2), és a dir, quan ni tan sols s'havia complert el termini de caducitat per exercir l'acció, que era de 4 anys. No obstant això, el recurrent sosté que l'exercici unilateral de l'exercici de l'opció de compra perfecciona el contracte de

compravenda, per la qual cosa, si el 4 de juliol de 2004 es produeix un primer pagament del preu i posteriorment, el 22 de juliol, se segueixen efectuant els pagaments esmentats, al seu entendre, tant si es fixa com a *dies a quo* per al còmput del termini quadriennal el dia 7 o el 22 de juny de 2004, és clar que en el moment de presentació de la demanda, el 23 de juliol de 2008, havia transcorregut el termini legal per exercir l'acció.

2. L'opció de compra no es considera rescindible fins que l'optant no exterioritza la seva voluntat d'exercitar el dret d'opció concedit pel preu establert i aquesta sol·licitud no arriba a coneixement del venedor, tal com es pronuncien les sentències del TSJC 11/1991, de 7 d'octubre; 7/1993, de 22 de març, i 25/1993, de 9 de novembre, mentre que, amb algunes vacil·lacions, com passa en les sentències del TSJC 5/1994, de 24 febrer, i 17/2003, de 19 maig, per determinar el preu just hem d'atenir-nos al moment en què es va perfeccionar l'opció, com declarem en la STSJC 1/2011, de 7 de gener. Així mateix, per concloure l'estudi de la jurisprudència d'aquest TSJC en relació amb l'exercici d'opció i l'acció de rescissió per lesió, hem de referir-nos a les altres dues sentències que ha dictat aquest TSJC en aquesta matèria, la STSJC 42/2005, de 14 de novembre, i la STSJC 29/2001, de 5 de novembre; aquesta última declara que " .. no és cert que el preu d'un immoble arrendat s'ha de considerar lliure d'arrendament si el compra un arrendatari amb dret de pròrroga forçosa (com era aquest cas com diu l'Audiència), ja que l'arrendatari pot fer valer la seva condició de tal per aconseguir un millor preu de compra; a part que aquí la Sentència de l'Audiència explica que el preu del local sense arrendament hauria estat de 22.600.000 PTA, molt inferior per tant al doble dels 15.000.000.PTA que seria necessari per a la viabilitat de l'acció ultra dimidium..."

L'article 322 de la CDCC disposa que el moment per a l'inici del còmput del termini de caducitat de quatre anys és el de la data del contracte, que s'ha d'entendre, per tant, com el de la seva perfecció. En aquest sentit, la STSJC 5/1995, de 9 de febrer, estableix, en el cas d'un contracte de compravenda en contracte privat, i que després es formalitza en escriptura pública, que el termini de caducitat comença a computar-se des que es perfecciona el contracte, encara que l'alienació o el contracte no s'hagin consumat, ja que l'exercici de l'acció rescissòria només exigeix l'existència o la perfecció del contracte translatiu i, per tant, no cal que s'hagi produït l'efecte transmissor de la propietat mitjançant l'escriptura pública. I més concretament, en relació amb l'opció de compra, la **STSJC** 25/1993, de 9 de novembre, estima que l'acció de rescissió neix des que es perfecciona el contracte i si per l'exercici de l'opció es perfecciona la compravenda, des d'aleshores es pot exercitar l'acció de rescissió per lesió. En aquest sentit, cal esmentar les sentències del TS, S. 1a, 5980/2007, de 27 de setembre; 3251/2007, de 23 de maig, i 522/20110, de 17 de setembre, les quals per a l'exercici de l'opció de compra declaren que l'opció es perfecciona sempre que la seva notificació s'hagi dut a terme de manera efectiva, encara que la compravenda es consumi posteriorment.

Sobre això, cal tenir present, als efectes litigiosos, els articles 31 i 32 de la Llei 22/2001, de 31 de desembre, de regulació dels drets de superfície, de servitud i d'adquisició voluntària o preferent, aplicable a les actuacions per una qüestió de dret intertemporal, i també l'article 568-12 del CCCat, que estableix els optants han de satisfer el preu en exercitar el dret d'opció o abans d'exercitar-lo i han de notificar fefaentment als concedents o als

propietaris l'exercici del dret esmentat en el domicili que consti en el títol de constitució.

3. La part recurrent sosté en el seu recurs que tant si és des del 7 o des del 22 de juliol de 1994, és a dir, amb anterioritat als quatre anys de presentació de la demanda (23 de juliol de 1998), es perfecciona l'opció de compra i, per tant, el dret ha caducat, ja que no es pot computar el *dies a quo* des de la data de l'escriptura pública de venda, el 26 d'agost de 1994, sinó des de l'exercici del dret d'opció.

Hem de rebutjar aquesta tesi, ja que no consta que s'hagués exercitat l'opció amb anterioritat a l'escriptura pública de 22 de juliol de 2004. Ni en el document de 7 de juliol de 1994 ni en l'acta de 22 de juliol de 1994 (doc. núm. 7 –f. 846) com succeeix amb la de 5 d'agost de 1995 (doc. núm. 8 –f. 851 i següents) consta que s'exerciti l'opció, ja que són actes de manifestacions de la concedent, en què es declara que s'han lliurat sumes que seran descomptades del preu de l'escriptura a l'efecte de l'exercici de l'opció, per la qual cosa, no es pot inferir, de cap manera, que s'exercitava el dret d'opció i quedava perfeccionat en concórrer els pressupostos legals exigits precedentment, així com també els convencionalment assumits per les parts en l'escriptura d'opció (estipulació cinquena) que establia “ ... *la optante deberá notificar fehacientemente a la propietaria, en su domiciliocon quince días de antelación, su intención de ejercitar su derecho de opción de compra, con ofrecimiento de pago del precio y con designación del Notario para formalizar la escritura...*”

Per tot això, atès que en el cas examinat no es compleixen els requisits legals exposats per a l'exercici del dret d'opció de compra amb anterioritat a l'escriptura pública de 26 d'agost de 2004, no és fins a aquest moment que cal entendre que

s'exercita el dret d'opció amb lliurament del preu, i, per tant, en el moment de presentació de la demanda no havien transcorregut els quatre anys establerts per a l'exercici de l'acció rescissòria.

S'ha de rebutjar el segon motiu del recurs.

TERCER. Renúncia a l'acció de rescissió per lesió

En el tercer motiu del recurs es denuncia la inaplicació de l'article 322 de la CDCC, regulador de la renúncia a l'acció per rescissió *ultradimidium* efectuada per la part venedora, que, segons la recurrent, es va fer amb posterioritat a la celebració de la compravenda consumada mitjançant l'exercici previ d'un dret d'opció de compra.

La renúncia a l'acció esmentada només es pot realitzar, d'acord amb l'article 322 de la CDCC, un cop celebrat el contracte lesiu, fora de Tortosa i del seu antic territori, en què la renúncia es pot dur a terme en el mateix contracte, com es declara igualment en la STSJC 4/93, de 8 de febrer.

En aquest cas, en el document núm. 12 (f. 891) consta la renúncia a l'acció per lesió esmentada " *... por haber recibido una mayor cantidad en concepto de complemento de precio (100. 000 euros) así como por transmitirse la finca arrendada a la Sra. G.O.*" i seguidament consta com a data la de 26 d'agost de 2004, que coincideix amb la de l'escriptura pública de venda.

La Sentència objecte de recurs, d'acord amb el que s'ha argumentat en la resolució dictada en primera instància, estableix com a fet provat que la renúncia esmentada va ser anterior a la venda, i també nega com a fet provat —que no ha estat combatut per la via del recurs extraordinari d'infracció processal— i, per tant, resulta intangible en aquest recurs de cassació que la Sra. G.O. rebés cap complement de preu ni els 100.000 euros assenyalats en el document núm. 12 esmentat, per la qual cosa, ja que les dues dades

són fermes, la conclusió en aquest recurs és clara, que no és procedent atorgar validesa a la renúncia, ni s'ha produït amb anterioritat a la venda, atès que ja va ser pactada amb anterioritat al document indicat i, en conseqüència, no és vàlida, sobretot quan consta provat, reiterem, que la Sra. G.O. no va rebre el complement de preu per tractar-se d'un fet provat no combatut per la via del recurs extraordinari d'infracció processal.

Pel que s'exposa, cal rebutjar el tercer motiu del recurs.

QUART. Inexistència de lesió en més de la meitat del seu preu just

1. El quart motiu considera infringit, per aplicació indeguda, l'article 323 de la CDCC, en relació amb l'existència no considerada d'una càrrega d'arrendament i un preu major satisfet per l'immoble, que determinen l'existència de lesió en més de la meitat del preu just.

A aquests efectes, en no deduir-se recurs extraordinari d'infracció processal, hem de partir dels fets que s'han declarat provats en la Sentència objecte de recurs i que, en relació amb la qüestió plantejada, són:

(a) No s'ha provat el pagament de complement de preu documentat al f. 891, de 100.000 euros.

(b) El preu escripturat va ser de 300.506 euros i com a preu de la finca la resolució objecte de recurs, en el FJ 6è, ratifica els raonaments de la Sentència d'instància, que el fixa entre un mínim de 688.009, 22 euros (Ibertasa) i un màxim de 807.000 euros (Sr. Pérez Gabucio), que donen una mitjana de 728.546,30 euros, que és el preu fixat com a valor just de la finca; es rebutja la valoració realitzada pel perit de la demandada, Sr. Cabecerán, que assigna al pis l'import de 415.006 euros. Així mateix, afegeix, que el Banc que

els va concedir la hipoteca (f. 927) el va fixar en el mínim indicat de 688.009,22 euros, que, fins i tot, en aquest cas, justificaria la lesió en més de la meitat del just preu, i

(c) En relació amb l'arrendament atorgat sobre la finca litigiosa, declara que no es poden establir regles genèriques, però en el supòsit enjudiciat el contracte d'arrendament es va estipular per un període de cinc anys i per una renda de mercat, la qual cosa no el desvaloritza substancialment.

D'altra banda, tampoc es pot aplicar la doctrina fixada en la STSJC 29/2001, de 5 de novembre, esmentada en el FJ 2n d'aquesta resolució, atesa la diversitat de supòsits de fets, ja que en aquell cas l'arrendament ho era per un temps indefinit i quedava subjecte a pròrroga forçosa.

2. El recurrent pretén combatre en el recurs de cassació els fets provats, insistint en què: (a) es van lliurar 100.000 euros com a complement de preu i (b) el fet de no valorar l'arrendament en alguna mesura resulta incongruent, i establint com a preu just el fixat pel seu perit de 415.306,64 euros. Això comporta, en aquest supòsit, fer supòsit de la qüestió o incórrer en el vici anomenat "qüestió de principi", que determina inexorablement la desestimació del motiu. Cal tenir present que en el recurs de cassació no escau fer supòsit de la qüestió, és a dir, partir de fets diferents dels declarats provats, o basar-se en els que no s'han declarat provats en la sentència d'instància, o ignorar o defugir les determinacions de caràcter eminentment fàctic que pertanyen a l'àmbit sentenciador de la instància per extreure conseqüències jurídiques o pretendre l'aplicació de determinades normes a partir d'una construcció pròpia i unilateral i en oposició amb allò resolt en la instància d'acord amb aquells (sentències del TS, 1a, 494/2008, de 6 juny –FJ 1–, 1205/2008, de 17 de desembre –FJ 3–, 184/2009, de 23 març –FJ 2–, 325/2009, de

7 maig -FJ 2-, 318/2009, de 12 maig -FJ 2-, 480/2009, de 30 juny -FJ 5-, 545/2009, de 30 juny -FJ 2-, 466/2009, de 2 juliol -FJ 4-, 527/2009, de 2 de juliol -FJ 3-, i 685/2009, de 5 de novembre -FJ 14-, així com aquesta Sala en reiterades resolucions —sentències del TSJ de Catalunya de 5/2003, de 22 desembre; 34/2004, de 18 de novembre; 23/2009, d'11 de juny; 26/2009, de 2 de juliol, i 8/2010, de 25 de febrer, entre d'altres—), ja que el recurs de cassació no constitueix una tercera instància, sinó una modalitat de recurs extraordinari, en què preval la finalitat de control de l'aplicació de la norma i de creació de doctrina jurisprudencial, cosa que exigeix plantejar qüestions jurídiques, d'una manera precisa i raonada, però sempre sense apartar-se dels fets, ja que no escau la revisió de la base fàctica de la sentència de segona instància.

Cal tenir en compte que la LEC del 2000 ha deixat limitat el recurs de cassació a una estricta funció revisora del judici jurídic, que consisteix a determinar l'abast i el significat jurídic dels fets provats, és a dir, la qualificació jurídica d'aquells fets i la subsumpció del supòsit de fet previst en la norma de resultes d'aquell judici fàctic que no pot ser alterat per la via cassacional de la infracció de Llei. I la raó d'això és que la cassació no constitueix una tercera instància on es pugui examinar de nou la prova produïda en les instàncies anteriors per obtenir conclusions diferents de les que s'havien obtingut en la sentència del tribunal *a quo* (sentències del TS, 1a, 137/2007, de 6 de febrer -FJ 1-; 626/2009, de 13 d'octubre -FJ 2-; 642/2009, de 21 d'octubre -FJ 4-, i 685/2009, de 5 de novembre -FJ 14-), per la qual cosa, com que el recurrent no havia combatut el *factum* anteriorment referit per la via del recurs extraordinari d'infracció, no pot, en el recurs de cassació, pretendre una revisió de la pericial practicada o de la documental, la qual, si escaigués, caldria du a terme per les vies de l'article 469.1 de la LEC.

En conseqüència, un cop justificat que el preu escripturat va ser el lliurat a la concedent de l'opció i que s'ha produït la lesió en més de la meitat del preu just, és procedent desestimar el motiu i confirmar íntegrament la Sentència objecte de recurs.

CINQUÈ. Costes

Les costes d'aquest recurs s'han d'imposar a la recurrent per aplicació de l'article 398 de la LEC.

DECISIÓ

NO ESCAU el recurs de cassació presentat per la representació processal de la recurrent, ROCADOT PRINCIPAL, SL, contra la Sentència dictada per l'Audiència Provincial de Barcelona (Secció 14a) de data 27 d'abril de 2010, dictada en el rotllo d'apel·lació 706/2009, de la qual en confirmem tots els punts. Així mateix, imposem les costes d'aquest recurs a la part recurrent i la declarem la pèrdua del dipòsit constituït.

Remeteu les actuacions, juntament amb el testimoniatge d'aquesta resolució, a l'òrgan del qual prové.

Així ho acorden i signen els magistrats indicats al marge.
El Secretari judicial en dona fe.

PUBLICACIÓ. La Sentència l'han signat tots els magistrats que l'han dictat i s'ha publicat d'acord amb la Constitució i les lleis. En dono fe.